

SINGLE NA MANHATTANU

Amanda
Stauffer

Koho hledám?

Jak bych se popsala...

Moje zájmy

Najdu svou lásku?

Single na Manhattanu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Amanda Stauffer
Single na Manhattanu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

SINGLE
NA
MANHATTANU

*Amanda
Stautter*

*Všem mužům a ženám,
kteří se topí v zamotaných láskách a vzplanutích
ve snaze najít svůj protějšek.*

Dave

„Ano! Jasně že chci!“ zapišším.

„Doufala jsem, že to řekneš.“

„Jen co budem zpátky ve Státech, musíme probrat detaily! Vybrat místo, ochutnat dorty, vybrat *šaty*!“

„Tak už mazej. Šup do letadla! Jen jsem se tě chtěla zeptat, než odletíš na dovolenou. Šťastnou cestu.“

„Tak jo. Červenec v zemi vína – jsem z toho na větvi! A z tebe taky! Tak čau!“ Zasunu mobil zpátky do příručního zavazadla a přehupkám čekárnu u příchodu k letadlům. „Catherine mě právě požádala, abych jí šla za svědku,“ pochlubím se.

„No nekecej. Paráda!“ odpoví Dave.

„Určitě budou mít úúúúžasnou svatbu. Přemýšlejí o Kalifornii touhle dobou příští rok. A já zas přemýšlím, že bych si tam někdy v nejbližších měsících zaletěla. Pomocť jí s počátečním shonem kolem svatby, zvlášť když nemá mámu, která by to oběhala s ní.“

„Mám nějaké bonusy za nalítané kilometry, můžeš je na tu plánovací výpravu využít. Klidně do toho jdi.“

„Jupí! Tak tahle svatba bude stát za to. Budem bydlet v rozkošném hotýlku, jezdit na kole po vinicích...“

„Picnem se hnedka po ránu, pak nahodíme vobleky a rozfofrujem v klubu spoustu keše.“ Dave je sice ještě bledší a blondatější než já, ale jinak má rozkošnou úchylku parodovat rappery a matlat jejich

výrazy, jak ho zrovna napadne. Ze zásady ho neopravuju, proč se taky o tuhle denní dávku humoru připravovat?

Vyzvou naši řadu, aby nastoupila.

„*Et désormais, Mademoiselle Alison,*“ řekne Dave, „*on parle seulement en français.*“

„*Mais bien sûr. On a promis.*“

„*Alors on y va.*“

„Tohle nás hodně rychle přestane bavit, co?“

David se usměje a horlivě přikývne.

Jak tak na kole projíždíme Saumur a Bourgueil a zastavujeme na doušek vína vinohrad za vinohradem, mění se naše původní cestovatelské nadšení z francouzského venkova na okouzlení údolím Loiry. Vinaři jsou ještě pohostinnější, než jsme čekali, a zvou nás k sobě domů, kde u krbu ochutnáváme jejich víno a s rodinnými příslušníky baštíme místní sýry. V jednom obývacím pokoji s prastárými dubovými stropními trámy nám hostitelé s velkou hrdostí ukážou zarámovaný rodokmen a vysvětlí nám, že jejich prapraprapra(...) prarodiče stáčeli tatáž vína – z téhož vinohradu – už před stovkami let... konkrétně pět set let, chceme-li být úplně přesní. Jako dárek na rozloučenou nám věnují několik lahví, abychom „si je dali s rodiči ve Spojených státech.“ Mnohočetným „*merci beaucoup*“ a širokými úsměvy jsme se snažili vyjádřit, jak si jejich pohostinnosti a štědrosti vážíme.

Shodou náhod jsme já i Dave strávili léto po třetáku na střední ve Francii. Bydleli jsme u rodin, já té své pomáhala na východě vyhánět dobytek a jezdit s traktorem na statku na úpatí pohoří Jura; on své hostitelské rodině na západě asistoval u sklizně na malém vinohradě v Bordeaux. Asi netřeba dodávat, že ve znalosti francouzských vín na něj nemám. Ačkoli jsme už francouzštinu dost pozapomínali, vinaři, majitelé obchodů ani místní lidé anglicky neumějí a naše

smělé pokusy o konverzaci spolu s příšerným přízvukem na ně podle všeho dělají dojem.

Na jedné z našich zastávek jsme pozváni dále a pan vinař nám předvede, jak se stáčí víno do lahví. Následně nám na ochutnávku otevře patnáct lahví, takže se z toho vyklube velice vláčné odpoledne. Jak narůstá naše ovíněnost, stupňuje se i poblouznění zdejším krajem.

Sedíme na terásce kavárny v Sancerre, debužírujeme ty nejšťavnatější šneky a nejlahodnější sladké pečivo na světě a pozorujeme cvrkot okolo. Na farmářských trzích napěchujeme mou slaměnou kabelku sklenicemi s černými lanýži, které tu mají za tak dobrou cenu, že neodoláme a naplníme tašku až po okraj. Naše procházka zahradami Château de Chambord, které jsou od slunce celé kropenaté, je tak nádherná, že se už necouráme, ale přímo poskakujeme radostí. Když se pak na zámku Chenonceau octneme v majestátní tančírně s klenutým stropem úplně sami, popadne mě Dave za ruku a spustí valčíkové kroky. „Tahle by jednou mohla být naše, láska,“ zašeptá mi do ucha, když zabroukám melodii Straussova valčíku Na krásném modrém Dunaji (jediný valčík, který znám).

Následující ráno si v Chinonu s majitelem penzionu povídáme nad kávou, croissanty a takovým tím krémovým karamelovým jogurtem, ze kterého jsou utkané sny, o historii jeho malebného domu.

„Baráky ze sedmnáctého století,“ lamentuje chlapík. „Jsou hezké, to jo, ale je na nich strašně práce.“ Odhrká seznam modernizačních úprav a vybavení, které zhotovil vlastníma rukama. *„Je suis trop vieux. Trop vieux,“* postěžuje si na svůj věk. Každodenní stlaní a převlékání postelí, vstávání za rozbřesku, aby napekl domácí pečivo, to vše si začíná vybírat svou daň, vysvětluje nám.

„Chcete penzion zavřít?“ zeptám se a rozesmutní mě představa, že ostatní už si tohle venkovské kouzlo nezažijí.

„Vlastně je už pár měsíců na prodej,“ povzdechne si a zvolna zamíchá kávu.

Vyměníme si s Davem pohledy.

„Jestli se můžu zeptat, za kolik to prodáváte?“ ptá se Dave zdvořile.

„Sedm set padesát tisíc eur.“

„A není o to zájem?“ ptám se nevěřičně. Pozemky zahrnují sedm akrů zeleně, včetně hruškových sadů, obdělaných políček chřestu a bazénu.

„Vždyť to své ubytování nabízí úplně pod cenou, že jo? Platili jsme osmdesát euro, přitom tyhle pokoje by bez mrknutí oka udal za sto čtyřicet nebo sto padesát! A ani nemá web. My bychom web měli!“

„Pošéfovali bysme si recenze na TripAdvisoru. Možná i zaplatili jednu dvě reklamy kvůli optimalizaci Googlu.“

„Mohla bych vést přípravku na vysokou přes FaceTime!“ nadhodím. „Znám holku, co takhle on-line učí hromadu lidí. Díky časovému posunu bych přitom stíhala i každodenní údržbu: přihlašování hostů, snídani, prádlo. Mohl by to být fajn přívýdělek...?“

„Asi kdybych makal v New Yorku další rok nebo aspoň osm měsíců, a než bysme do toho šli, tak bych nejspíš zvládnul naškudlit dost na složení zálohy.“

„Jasně, ale pořád bude na baráku spousta práce. Měli bysme předit ten vachrlatý štuk v obýváku.“

„Na co jiného je nám tvůj magisterský titul než na péči o vachrlaté štuky?“

Nadšeně přikývnu.

„Mohli bysme si vzít hypotéku a pak to splatit asi tak za...“ Dave nasází pár čísel do excelové tabulky, kterou si otevřel v notebooku. „Osm let. Pokud naplníme 70 procent kapacity na třetinu roku. Co-li navíc už bude zisk.“

Znovu nadšeně přikývnu.

Bohužel jakkoli je podobné fantazírování lákavé, nakonec nás dostihne realita a my musíme chytit zpáteční letadlo. Když se vylodíme na letišti JFK, začnou naše mobilní telefony mnohoznačně bzuchet, pípat a vibrovat, jak se do nich postupně stahuje týdenní nálož e-mailů, esemesek a hlasových zpráv.

Dave s mobilem u ucha oznámí: „Evan a Hannah se zasnoubili.“

Já s mobilem u ucha opakuju podobné novinky na své straně: „Jess se zasnoubila s Philem. Chce, abych jí šla za družičku.“

„Ty teda válíš, kotě,“ řekne Dave. „Všichni tě chtěj.“

„V půjčovně šatů budu brzo patřit mezi top zákaznice,“ usměju se.

Když náš Uber v relativní tichosti vjede do Midtown Tunnelu, který spojuje Queens s Manhattanem, oba se prokousáváme nahromaděnými zprávami, které čekaly na náš návrat, a promazáváme je.

* * *

„Jaká byla Pařííííí?“ huláká na mě Juan Pablo v pondělí ráno z lešení a já zatím šplhám ke stropu Svatého Jana Božského. Restaurovat největší novogotickou katedrálu na světě vlastníma rukama je celkem exkluzivní zážitek. O dost méně exkluzivní zážitek ale je škrábat se tucetkrát za den nahoru a dolů 70 metrů po svislých schodech.

„V Paříži jsme tak úplně nebyli,“ vypravím ze sebe a sotva popadám dech, když konečně zdolám osmnáct pater až k němu. „Ale jinak jo, Francie byla super. Nejradši bych se tam přestěhovala natrvalo.“ Odhodím aktovku na lešení a zakleknu, abych ji otevřela.

„Kdo by pak ale přilepil všechny tyhle obkladačky zpátky na místo?“ zeptá se Juan Pablo. „Strop by se zřítíl. Katedrála by se rozpadla.“

Vytáhnu sondážní kladivo. „Aspoň si mě zkus představit, jak se proháním na kole s baretem na hlavě po dlážděných ulicích, jedu zrovna od řezníka, z košíku mi vykukuje francouzský salám zabalený v hnědém papíře a hned vedle něj bageta...“

„Tak to ani omylem.“ Juan Pablo vážně zavrtí hlavou. „Nemůžeš se na mě vykašlat, dokud to tu nedoděláme.“ Položí si ruku na srdce. Nejenže se jmenuje stejně jako jeden poměrně neblaze proslulý účastník seznamovací reality show *The Bachelor*, taky je stejně šarmantní lichotník jako on a oplývá podobně chlapeckou krásou.

„Což znamená nikdy,“ vypíchnu. „Protože ani Ralph Adams Cram nedokázal tu chrámovou loď dokončit. Ani věžičky. Natož věž.“ Vylovím svou psací podložku a kopii plánu stropní revize.

„Promiň, ale nemůžeš pláchnout za moře, dokud nebudem hotoví.“

„Takže nejdřív za nějakých sto pětadvacet let?“ zeptám se. „Asi tak nějak?“

„Jo jo.“ Natáhne se a šťouchne mě seshora do přílby.

„Jauvajs.“ Postavím se. „Co myslíš, podaří se mi dneska ukázkově přilepit ty uvolněné guastavinské obkladačky?“

„Fandím ti. Ale jestli jich taková spousta nedrží, proč je prostě nestrhneme a nevyměníme všechny naráz?“

„Protože jsou to *původní* Guastavinovy obkladačky,“ zdůrazním přemrštěně. „A jen tak mimochodem jsou z Guastavina hotoví i všichni památkáři a restaurátoři, včetně mých šéfů v Restaurátorském ústavu.“

Juan Pablo se zatváří nedůvěřivě. „Ale dyť... vypadaj trochu jako keramické dlaždičky.“

„To jo. Ale musím říct, čím víc o nich čtu, tím parádnější mi připadají. Jde o celý ten... systém. Víš přece, že románské klenby využívaly gravitaci, ne? Tak Guastavinovy klenby využívají vrstvy do sebe zapadajících obkladaček.“ Propletu prsty, abych mu to názorně předvedla. „Byla to taková inovace, že si to nechal patentovat. Existují famózní černobílé fotky z osmnáctého století, které zachycují, jak na nich jeho lidi pracují. Na hlavě mají nóbl cylindry a jen tak si po těch útlých dlážděných obloucích vykračují, bez jištění, bez

ochranného zábradlí, bez statických podpěr – oblouky jsou tak silné, že tu tíhu unesou!“

„Už zase ses do toho zažrala, Alison?“ dobírá si mě. „Na tom stropě není nic moc zajímavého, aspoň podle mě, ale jestli tobě připadá jako...“

„... stavební inovace. Jo! Totálně!“

Odmlčí se. „Skončilas?“

Plaše sklopím zrak.

„Tak je to asi fakt o něco úžasnější stavba, když teda uvážíme její mohutnost a rozvržení...“

„Ale? A teď se nám tu do toho zažral kdo? No nic, pomohl bys mi vynést nahoru náplň do spárovací pistole? Je těžká. A osmnáct pater pod náma.“ Zamračím se.

„Jasně.“ Přikývne a informuje vysílačkou svou pracovní skupinu. „Spárovací pistole. To zní nebezpečně.“

„Přitom taková obyčejná tubička s lepidlem,“ pokrčím rameny a vezmu si ochranné brýle, které mám zavěšené ve věčkovém výstřihu trička.

„Vy restaurátoři musíte mít furt něco extra.“

„Ha.“ Nasadím si na nos brýle s neonově oranžovými skly.

* * *

„Tááákže jaký to bylo?“ vyptává se mě při uspěchané snídani u kuchyňské linky spolubydlící Nicole.

„No jako výlet to byl skvělý – výborně se nám spolu cestovalo. Jako vždycky.“ Vymáčknu si do jogurtu ještě trochu medu. „Je to maraton, a ne sprint, že jo? Není úplně spravedlivé srovnávat náš vztah s Catherine a Andrewem. Nebo s Jess a Philem... Anebo s Evanem a Hannah.“ Povzdechnu si.

„To jo. Ale i tak ti z toho může být nanic. Není ti náhodou nanic?“ zeptá se Nicole jemně.

Když se před dvěma lety odstěhovala naše třetí spolubydlící do Chicaga, daly jsme si s Cassie, mou spolužačkou z vysoké, inzerát na internet, abychom za ni našly náhradu. Trh s nemovitostmi je na Upper East Side neúprosný, takže když jsme vyhlásily den otevřených dveří za účelem udat pokoj o pětadvaceti metrech čtverečních v domě bez výtahu s rozbitým zvonkem, dorazilo rovných padesát zájemkyň. Po následných kávičkách s několika vyvolenými, které se nám pozdávaly nejvíc, jsme s Cassie došly k závěru, že v New Yorku žije opravdu hodně žen, s nimiž bychom se rády kamarádily. Ale s žádnou víc než s Nicole. Ačkoli pocházíme z úplně odlišných prostředí – já vyrůstala v ulici plné zeleně v městečku Scarsdale 40 kilometrů od New Yorku, ona v mobilním domě v Jižní Karolině – a náš vkus na jídlo, filmy i módu se dost rozchází, často mi připadá, jako bychom s Nicole byly na jedné vlně. Máme stejné politické smýšlení, smysl pro humor, energii a názory na většinu společenských, vztahových, morálních a psychologických otázek. Ačkoli mě to nebetyčně štve, často skončím u toho, že se řídím její radou, protože hluboko uvnitř vím, že já bych jí poradila totéž.

„Víš, jak jsi před pár lety čekala, až ti Dave řekne, že tě miluje? Jak měla Cassie samé důmyslné návrhy...“ Nicole napodobí Cassiin nezdolně živý, tentokrát komandující tón: „Až si budeš umývat obličej před spaním, podej mu kostku mýdla a řekni: ‚Mýdluju tě!‘. Načmárej na účtenku v restauraci panáčka: ‚Já tě asi maluju!‘“

Obě se při té vzpomínce rozhihňáme, zvlášť když si vybavíme, jak smrtelně vážně to Cassie myslela.

„Takže teď nejspíš řeknu...“

„Vězni si mě!“ vypálí Nicole.

Uchichtnu se, pak při té představě zaúpím a vyprovodím prázdnou lžici s miskou do dřezu.

„No prostě mi to přijde stejné jako s tím „miluju tě“. I když bylo nám všem okolo jasné, že tě určitě miluje, jemu zabralo nějaký čas se vyslovit. Má zkratka lehce hlemýždí tempo.“

Před očima mi vyvstane karikatura šneka s domečkem ve tvaru srdce a proti své vůli se pousměju.

Přikývnu a posbírám si věci, shrábnu klíče. „Asi jsem byla trochu... nevím... namíchnutá, když se na mě slítly všechny ty hlasové zprávy. Ale,“ vzdychnu, „už je to v pohodě. Až tam budem, tak tam budem, tak nějak se to říká, ne?“ Když na odchodu otvírám vstupní dveře, ohlédnu se za ní.

„Myslím, že to je z *Úžasňákových*,“ uculí se.

„Asi jo. Takže tak.“

* * *

V pondělí okolo poledne o pár týdnů později uháním do své kanceláře v Chelsea a jsem celá od prachu, potu a částech spárovací hmoty. Vrhnu se do koupelny, abych z obličejů a rukou smyla všechnu šedou a hnědou, rozpustila si culík a sepnula vlasy do volného drdolu, pak spěšně vyrazím do zasedačky.

Ukořistím volnou židli vedle kolegyně Deepy. „Tušíš, o čem to dneska bude?“ zašeptám.

Potřeše hlavou. „Nevím jistě. Ale Joanne říkala, že má nějaké dobré zprávy, nic vážného.“

„Seš si jistá?“ ptám se zmateně.

Miluju obor, ve kterém pracuju. Málokdo se může pochlubit, že se prošel po římse nádraží Grand Central Station nebo visel z boku katedrály svatého Patrika. Ale nemůžu říct, že bych milovala tu společnost. V tvůrčí branži by jeden čekal povzbudivou atmosféru (tu jsem aspoň čekala já, když jsem se po škole hlásila do firem zaměřených na restaurátorství architektury). Jenomže v naší kanceláři vládne tak souperivě a chladné ovzduší, až mě to vyčerpává.

Joanne prohlásí schůzi za zahájenou. „Naše schůze se až moc točí kolem záležitostí, které by se měly zlepšit nebo dál analyzovat. Přitom jako firma máme za sebou spoustu úspěchů, které tak nějak zapadly, takže si myslím, že by mohlo být pro jednu fajn ocenit neuvěřitelně svědomitou, bravurně odvedenou práci, kterou někteří z vás předvádějí už několik let. Po – kolik už je to let, Margo? Na Svatém Janu Božském?“

„Čtyři,“ řekne Margo.

„Po čtyřech letech krve, potu a slz můžeme konečně oslavit přechod z plánovací fáze do fáze stavební.“

„Milion změřených kachliček,“ píše do vzduchu ukazováčkem. „Nalepených na tom obřím dortu. A Margo neřekne ani ň. Mlčí jako zařezaná.“

„Co chceš po ženských,“ potřese Dave zasmušile hlavou a otevře dvířka trouby.

„Nech toho! Myslím to vážně,“ vztekám se. „Jak to, že neřekla vůbec nic?“

„Já ti nevím – nebylo by divné, kdyby podryla Joannin přípitek tím, že by vyzdvihla tebe?“ Vytáhne z trouby domácí nadýchanou pizzu.

„No já bych to teda udělala. Nebylo by to zdvořilé? Neřkuli správné?“ soptím. „To já přišla na schůzi pozdě, protože to já jsem dnes ráno změřila tu miliontou kachličku!“

„To našťve.“ Vytáhne ze šuplíku krájecí kolečko na pizzu.

„To teda! A ten dort? Kdy Joanne naposledy udělala něco milého? No a teď svolá schůzi, aby mohla Margo předat DORT? A já se sondážním kladivem v ruce jsem pro ni vosk. Vždyť mi ta Joanne dnes ráno i volala a já při tom s mobilem u ucha pobíhám po guastavinských klenbách!“

„Ty ses prošla *po* stropní klenbě? Musíme ti sehnat pánskej klobouk, seš úplnej Indiana Jones ve stavitelským světě, zlato! Našlas i ukrytý svítky?“

„Ne, ale našla jsem pár mrtvých holubů.“

„Balancovalas na klenbě jako na laně?“

„Vlastně to byl celkem nářez. Byla jsem v meziprostoru mezi klenbou a střechou. Připadala jsem si jako jeskyňářka. Bylo to tam tak strmé, že jsem si musela sednout a sjet klenbu po zadku, jako na obří klouzačce. A dostat se zpátky byl úplný horolezecký výkon.“

Dave vytáhne dva velké talíře ze skříňky nad dřezem. Znovu mě rozhodí ta nespravedlnost. „To ona schvaluje naše pracovní výkazy. Moc dobře ví, kolik hodin, týdnů, celých let jsem na Svatém Janu strávila. Sondáží obkladaček.“

Dave mi podá sklenici chianti. „Lásko, Joanne není dobrý člověk. A moc tě nemusí. To je obehnaná písnička.“ Uchopí mě za bradu a přitáhne si mě k utěšitelskému polibku. „Sorry, ale nezbyvá ti, než se na to vykašlat. Tak dělej,“ přikáže mi: „na gauč s tebou.“

Natáhne se po svém TV ovladači od Applu a uvelebí se v rohu hnědé kožené sedačky. Schoulím se k němu a přitisknu se mu k rameni. Jakmile začne znělka krimi seriálu *Rodina Sopránů*, pořádně si loknu vína a jsem šťastná, že je pondělí, náš tradiční večer italského kuchtění lomeno sledování *Rodiny Sopránů*.

„Tak jak to vidíš, kolik dílů dneska dáš?“ zeptá se.

„Sto pade!“

„Tři?“

„Tři zní rozumně. Zítra musím být na stavbě v sedm ráno.“

Během toho, co se vyhříváme na teplém slunci doznívajícího léta, se Nicole zeptá: „Takže tenhle recept vymyslela Davova máma?“

Energicky přikývnu. „Připravila jednu várku, když jsem je před lety poprvé navštívila v Seattlu. Je to vynikající, že jo?“ Přihneme si

ze sklenic na margaritu a užíváme si výhled na sluncem zalité mrakodrapy Empire State Building a Chrysler. Ten se nikdy neomrzí. Moje kamarádka Ashley bydlí se čtyřmi spolubydlíci v Alphabet City v bytě se střešní terasou, která je větší než celý náš byt dohromady. Ashley je mistryně grilování, sama si vyrábí i barbecue omáčku, a slouží jako vrchní pořadatelka večírků, čímž zásadním způsobem navyšuje kvocient zábavy v mém společenském životě. Kdykoli nám nějaký státní svátek prodlouží víkend, můžeme se spolehnout, že uspořádá slezinu ve velkém stylu. Ani dnes v noci, v předvečer zářijového Svátku práce, tomu není jinak.

Dave nás znovu obejde s mixovacím džbánem v ruce. „Chcete dolít?“

„Ano, prosím,“ zatrylkuje Cassie.

Dave jí dolije až po okraj, pak mi vezme poloprázdnou sklenici a naplní i ji. Zamračím se.

„Chceš znova posolit ten okraj?“ zeptá se zkušeně. Nadšeně přikývnu a podám mu sklenici. „Hned jsem tu.“

„Ten je tááák pozorný,“ rozněžní se Cassie. „Kdy klofnu svého osobního barmana i já?“

„No a co že v tom vlastně je?“ zeptá se Nicole.

„Popravdě je to absurdně jednoduché, určitě ti to bude chutnat mň, až se to dozvíš: takže jedna plechovka limetkové šťávy, stejné množství tequilly a plechovka piva. Jo a led.“

Nicole se zasměje. „To je teda dost... buranské.“

„A zrovna do Davovy matky bys něco takového fakt neřekla,“ vypíchne Cassie.

Davova matka je vysoká a krásná, decentní a nesmírně elegantní dáma.

„A právě proto mezi námi tahleta margarita,“ ukážu na Cassiinu sklenici, „prolomila ledy.“

„Doslova,“ skočí mi do řeči Nicole a všechny se zahihňáme.

„Měla jsem fakt nahnáno,“ vysvětlím Nicole, „když jsem k Davovým rodičům tehdy letěla na celý týden. Mezi mnou a jeho mámou to bylo strašně... strojené – vždycky, když přiletěla do New Yorku. Jenomže! Ten večer, co jsme přiletěli, grilovali jeho rodiče na dvoře burgery. Nevím, jestli se atmosféra uvolnila čistě díky té tequille anebo proto, že jsem projevila zájem o její barmanské schopnosti, ale když jsem ji požádala o recept, bylo to, jako by mě v tu ránu přijala do rodiny. Vzala mě dovnitř, zapnuly jsme mixér a od té doby jde všechno tak nějak víc...“

„Hladce?“ dokončí Nicole mou myšlenku.

„Stejně hladce jako kloužou do krku tyhle margarity,“ zažertuje Cassie a hodí do sebe druhou sklenici koktejlu.

* * *

„Tak tohle je suverénně nej-lep-ší dárek mého života.“ A myslím to vážně. Ta červenožlutá skleněná socha ukotvená v obdélníkovém podstavci vyplněném kamínky je zdaleka nejlepší dar, jaký jsem kdy dostala.

„V to jsem taky doufal. Máma mi to pomohla vymyslet a říkala, že...“

„Pomohla ti, navrhnout kompozici.“ Udělám prsty gesto pro uvozky. „To je taková umělecká hantýrka,“ dodám na vysvětlenou. Oběma rukama sochu opatrně otáčím, abych ji mohla obdivovat ze všech úhlů.

„Jo. Oded' máš svůj vlastní kousek od Dava Chihulyho,“ prohlásí hrdě.

„Myslíš Dala Chihulyho. Jmenuje se Dale.“

„Já vím. Ale je to jeho sklo a můj návrh. Dave plus Chihuly. *Dave* Chihuly.“

„Je to naprosto BOŽÍ! Promiň, mám dlouhé vedení. Jsem úplně vedle z toho, jak je... úchvatná. Fakt že jo.“ Pak vztyčím hlavu. „Kdes vzal jeho sklo?“

„Jednou večer před Vánoci jsem se zanořil do kontejneru u jeho ateliéru.“

„Takže černý trh?“ zaujme mě.

„Vždyť to vyhodili. Takže to nebyla krádež.“

Foukání skla je můj dlouholetý koníček/vášeň (nebo že by vášnivý koníček?). A protože jsem si v Brooklynu čas od času pronajímala ateliér, Dave měl tu čest vlastnit pěknou sbírku pestrobarevných – byť poněkud křivých – skleněných holb a váz. Každý, kdo fouká sklo, musí být zarytým fanouškem Chihulyho tvorby. Provázejí ji dynamické, zvlněné tvary, které se naprosto odlišují od tradičního funkčního skla a prakticky si je nelze nezamilovat.

Jedno léto byla v newyorské Botanické zahradě v Bronxu Chihulyho výstava a mně se tam Dava podařilo vytáhnout. Dvakrát. Pak jsme o něm taky viděli dva dokumenty a prošmejdili jeho muzea od Chicaga po Los Angeles, až se Dave mým nadšením nakazil. Ale ani ve snu by mě nenapadlo, že budu jednou mít kousek (přesněji hodně rozbitých kousíčků) Chihulyho umění sama pro sebe.

Udělám průhledné gesto a odsunu slavnostně zabalený balíček, který jsem přinesla, na okraj jídelního stolu. „Co kdyby sis ten svůj rozbalil až zítra?“ Ačkoli jsem mu koupila přesně to, co si k Vánocům přál – francouzskou košili a k ní jedny moderní stříbrné manžetové knoflíky –, ve srovnání s majstrštykem Dava Chihulyho můj dárek dost bledne.

* * *

„Nechce se mi věřit, že si spolu letos nepřitukneme na silvestra!“ tru-cuje Cassie. Sedí přitom na kraji mé postele a sleduje, jak do kufru pečlivě skládám a zas přeskládávám plážové oblečky.

„Nějak už to přežiješ,“ usměju se.

„Ale už to prostě nebude ono. Uvědomuješ si vůbec, že přerušíš pětiletou tradici?“

S Cassie jsme se potkaly v maturitním ročníku na dni otevřených dveří naší budoucí univerzity a rychle se skamarádily. V prváku na vysoké jsme spolu organizovaly zimní školní ples, ve druháku jsme společně vytvářely choreografie pro univerzitní taneční skupinu, ve třetáku jsme se s dalšími pěti dívkami přestěhovaly z koleje do jednoho domu, ve čtvrtáku jsme spolupořádaly orientační dny pro prváky. Během tří let po bakaláři, kdy Cassie studovala práva v Severní Karolině a já architekturu v New Yorku, jsme se staly odbornicemi na skypování.

Jakmile Cassie složila advokátní zkoušky, našla si práci v jedné velké firmě v New Yorku a převzala štafetu po mé třetí spolubydlící, která se zrovna odstěhovala (ačkoli s právníckým platem by si Cassie klidně mohla dovolit mnohem vymazlenější byt sama pro sebe). A od té doby jsme spolu žily šťastně až dosud.

Zabalím si sandály na klínku do stahovacího pytlíku a opatrně je uložím mezi šaty a plavky.

„Já vím. Ale není všem dnům konec.“ Pak se na ni dětinsky zašklebím. „Nebud' na mě našťvaná. Mrzí mě to! Slibuju, že příští rok budem spolu. On akorát Dave, nevím no. Prostě chtěl hrozně někam vypadnout. A měl spoustu poukázek na hotely, které za chvíli vyprší...“

„Fajn. Tak si to užij,“ řekne a sedí tam jako hromádka neštěstí.

„Počkat – *cože?*“ napřímím se v křesle chaise longue.

„*Jen klid,*“ napomenu se v duchu. *Hluboký nádech. Hluboký výdech.*

„Já prostě jen...“ Dave si povzdychne, usrkne margaritu, vezme si nachos a pokrčí rameny. „Prostě mi to momentálně nepřipadá až tak nutný.“

„Nutný?‘ ‚Momentálně?‘“ Opakuju po něm trochu víc rozlíceněji, než bych chtěla. „Bavíme se o době za pět měsíců, po třech a půl letech vztahu.“ A sakra. Ani fňukat jsem původně nechtěla.

„Já vím. Ale i tak.“ Zabodne pohled do talíře s nachos. „Proč s tím nepočkat, až se vezmeme? Před svatbou pro to nevidím důvod.“

Tiše popotáhnu, snažím se odstavit svůj slzný kanálek.

Je Nový rok, poslední večer naší dovolené, a my večeríme na pláži. Ještě před třiceti vteřinami platil náš plán, že se sestěhujeme, jakmile mi v červnu vyprší nájemní smlouva. *Hluboký nádech*. Až doteď jsem kromě prchavých okamžiků, kdy jsem pomýšlela na zásnuby, většinou ve vleku kamarádek a jejich svatebních oznámení, nikdy neměla dojem, že je kam spěchat nebo proč v našem vztahu tlačit na pilu. Vyhovuje nám to, milujeme se a já usoudila, že jednoho dne se vezmeme. Logistika toho jak nebo proč mi dřív nepřipadala důležitá a já nikdy neměla potřebu stanovovat časový plán, nechat ho zalaminovat a připnout na lednici. (Mám kamaráda, jehož přítelkyně – teď už manželka – to fakt udělala.)

Ale tenhle obrat čelem vzad ohledně našeho plánovaného sestěhování, který jsme upekli skoro před rokem, vnímám jako urážku a taky jako obrovský krok zpět. Skřípu zuby, abych zadržela slzy.

Hluboký nádech. Hluboký výdech.

Aniž bychom to plánovali, následující týden jsme strávili rozebíráním důvodů, proč se rozejít a proč spolu zůstat. Dave pořád dokolečka zdůrazňoval, že mě miluje! A že miluje náš vztah! Takže bychom spolu měli zůstat! ...akorát ne spolu *bydlet*. Jedno ráno jsem prohlásila, že potřebuju celý večer pro sebe, abych mohla přemýšlet; odpoledne mi pak napsal, jestli nechci přijít na večeři. A buď síla zvyku, nebo naivní naděje, že změni přístup, mě po práci přivedla až k němu do kuchyně. A každý večer jsme v klidu, přátelském duchu a s rozumem probírali budoucnost našeho vztahu. Mně se pokaždé

zalily oči. Jemu se lámal hlas. Jenže zatímco on naléhal, já si občas uvědomila, že ho vypínám a hecuju se k činu, který byl podle mě nezbytný: *Pokud to nefunguje po více než třech a půl letech, nebude to fungovat nikdy.* Bylo to smutné a vyčerpávající. Ale svým způsobem mi ten týden milostného očištění udělal jasno a všechny ty vnitřní plamenné monology mi nakonec dodaly odvalu: *Máš na to! Život jde dál.*

Takže teď, o tři týdny později, jsem ve svých sedmadvaceti letech poprvé v životě bez chlapa v New Yorku. Když jsem konečně pustila ke slovu své racionální já, Davovy nedodržené sliby mě přiměly k celkem neodvratnému rozhodnutí, že se musíme rozejít. Nebyl v tom totiž žádný háček, nemusela jsem sáhodlouze přemítat, *co kdybych udělala x, y nebo z jinak*, a nedostavila se ani lítost – kromě pocitu, že jsem v tom vztahu zbytečně zůstávala asi o rok dýl (kdybych tedy bývala dokázala rozlišit, že z toho nekouká vztah s velkým V). Nedává smysl, abych si teď lízala rány. Potřebuju se naopak sebrat, otřepat se a vyslovit otázku: Co teď?

* * *

Na prvním rande jsem nikdy nebyla. Moc kluků jsem na střední nepřítahovala a na vysoké jsem měla štěstí, že jsem si osudové setkání odbyla už na seznamovacím pobytu. Zajiskřilo to a byl z toho čtyřletý vztah s opravdu báječným klukem. Během studií jsem si vytvořila široký okruh laskavých, chytrých, vtipných a přitažlivých kamarádů, takže když můj vysokoškolský vztah někdy kolem promoce skončil, někteří z nich, včetně Dava, přirozeně metamorfovali v potenciální partnery. Jenomže než vyrazíte na „rande“ s kamarádem, oba dva (doufejme) pečlivě zvážíte pro a proti a ujasníte si, jestli spolu chcete chodit, protože nechcete zničit vaše přátelství... a z toho plyne, že to vlastně vůbec není první rande: Nemáte žádné

první dojmy, varovné stopky se už dávno vynořily, minimum předvádění se a tak dále.

Až dosud jsem se nemusela zabývat tím, jaké signály vysílám. Neuvažovala jsem, která halenka o mně prozradí, že jsem šik a přitom nenucená, ani jsem neřešila vhodnou výšku svých podpatků nebo jaké množství make-upu bych měla zvolit. Poslední tři roky jsem se u Dava v bytě vyskytovala v džínách pokapaných od barvy a s vybělenými skvrnami od chemikálií, k tomu jsem měla firemní triko s límečkem. No a Scott, se kterým jsem chodila předtím na vysoké, bydlel tak blízko, že jsem si to k němu domů občas nakráčela ve flanelových pyžamových kalhotách. Nespočítala bych, kolik hodin jsem proseděla v naší vykachlíkované koupelnice na okraji vany, a přitom tlachala s Cassie a Nicole, které si kulmovaly vlasy, kouřově líčily oči a zkrátka se o sto šest fintily na rande. Teď je tedy asi řada na mně, abych se naučila kouřové líčení? S Davem i se Scottem jsme byli kámoši. Oba věděli, jak vypadám. Věděli i to, jaká *jsem*. Nemusela jsem složitě vymýšlet témata k hovoru nebo se bát, že plácnu něco nemístného.

Takže teď, v poslední třetině mé dvacítky (pro většinu lidí tehdy jejich randění vrcholí), mám za sebou dva více než tříleté vztahy, dvě nebo tři krátkodobé záležitosti a ani jedno rande naslepo, dohrozenou schůzku či nefalšované první rande. A nemám ani mlhavou představu o tom, jak takové typické rande vlastně vypadá. Ale co je nejzásadnější, měla bych urychleně přijít na to, kde ty potenciální partnery hledat – obzvlášť když bych ráda překročila okruh známých z vysoké. Svět je velký a já malá. Kde začít?

* * *

Nicole přejede prstem po obrazovce mobilu a podstrčí mi ho. Nad profily před sebou chrochtám smíchy.

„Nech toho, na Tinder jsem moc velká konzerva. Dovedeš si představit, jak si domů vodím náhodný týpky?“

„Já si snad zas až tolik náhodných týpků domů nepřitáhla, ne?“

„To jo, ale podle mě trochu očekávají, že se budeme k tělesnému kontaktu blížit rychleji než... mým hlemýždím tempem.“

„Co Hinge, ta appka, co ti nabízí jen kamarády kamarádů?“

„Vzhledem k tomu, že už nechci chodit s nikým z vysoké, měla bych asi rozhodit širší síť.“

Nicole předčítá z domovské stránky seznamky *Match.com*: „Pokud během prvních šesti měsíců členství nenajdete, koho hledáte, poskytneme vám dalších šest měsíců zdarma, abyste mohli nerušeně pokračovat.“

Kurzor mi poblikává u tlačítka *STÁT SE ČLENEM*.

„Myslím, že to je přesně pro tebe, Ali,“ přemlouvá mě Nicole.

Sto padesát dolarů za šest měsíců, co kecám, teoreticky až rok příležitostí a nových obzorů nezní jako špatná nabídka. Že jo?

„Že s tebou můžu vyplnit tvůj profil, prosím prosím?“ škemrá.

„Nic jiného mě dnes večer netankuje.“

Začnu datlovat a Nicole mi nakukuje přes rameno.

JAK BYCH SE POPSALA:

Co říct, abych se odlišila od ostatních dívek na téhle stránce? Co kdybychom si zahráli malou hru s názvem „Dvě pravdy a jedna lež“:

1. *Mám medaili v kategorii lehká váha z texaského Mistrovství světa v chytání divočáka holýma rukama.*
2. *Mihla jsem se hned ve dvou videoklipech: Jednou to byli U2 a po druhé Bone Thugs N-Harmony. Když přimhouříš oči, možná mě i uvidíš!*
3. *Chovám doma raka poustevníčka jménem Poseidon.*

MOJE ZÁJMY:

Věnuju se restaurování architektury, tudíž trávím dny navlečená v late-xových rukavicích se skalpelem a spárovací pistolí v ruce a snažím se s nimi zachraňovat historické budovy, prasklinku po prasklince. Když zrovna nepracuju, ráda foukám sklo, peču koláče, suflé a všemožné zákusky, k jejichž výrobě je potřeba letlampa, anebo s kamarády objevuju restaurace BYOB, kam si můžeme přinést vlastní pití. Nikdy neodolám běhu po náplavce East River, procházce Central Parkem, mojitu, dobrodružství a čemukoli s čokoládovou polevou.

KOHO HLEDÁM:

Ráda bych poznala zvědavého intelektuála se srdcem na dlani, který mě bude umět rozesmát. Plusové body, pokud nebudeš protestovat, když tě zatáhnou na promítání italských neorealistických filmů nebo na grilovací festival v Madison Square Parku, i když teda uznávám, že tam bývá hlava na hlavě a je to spíš pro turisty (ale stejně je to strašná sranda!).

Mrknu na Nicole a ta dá palec nahoru. „Tak jo,“ řekne. „Šup tam s tím a ať se *Match.com* předvede.“

Hotovo. Nastavit. Zveřejnit.

panonkolog 10: Matt, ten s rukama

16. ledna, 22:42

Čauky,

slibuju, že nebudu (nijak moc) protestovat, když mě zatáhneš na italské neorealistické fláky. Když zrovna nezachraňuju životy a tak podobně, taky si dám rád mojito a cokoli polité čokoládou.

Připadáš mi povědomá. Nemohl jsem tě potkat u přehrady v Central Parku nebo v restauraci Dorrian's Red Hand?

Matt

Po záplavě „mrknutí“ a hrstce e-mailů, které byly na střídačku neotesané, poseté do nebe volajícími hrubkami a gramatickými nepřesnostmi, anebo zas příliš stručné a povrchní, abych měla vůbec co odpovědět, mě Mattův e-mail (spolu s fotkami, které zachycovaly vysokého, štíhlého, tmavovlasého kluka se zelenýma očima, co úplně jiskřily) víc než zaujal.

17. ledna, 7:45

Zdravíčko, Matte!

Je rozhodně možné, že jsi mě zahlédl někde v okolí přehrady. Pokud máš na mysli osobu s blond culíkem a rozpadajícími se zlatými teniskami, co uhání k exitu na 90. ulici, tak ano! To jsem

byla já. U Dorriana jsi mě nicméně potkat nemohl, pokud se tedy nejedná o reminiscenci na dobu před pěti lety.

Tipuju, že jsi taky z Upper East Side? To „zachraňování životů“ je nějaké záhadné. Jsi hasič? Záchranář? Veterinář?

Pa,

Alison

Po pár rozšafných a celkem roztomilých e-mailech o tom, jak málo času má Matt na randění, ale přitom hledá podobný vztah, jako měli jeho rodiče, si to namířím do vinného baru, kde se máme sejít. Jsem vynervovaná a zároveň natěšená, že toho čtyřiatřicetiletého onkologa, který na fotkách vystavuje na odiv šibalský úšklebek, poznám blíž.

Rozeznám ho na baru až na druhý pokus, protože nemá vlasy. Tedy možná i nějaké má, ale o poznání míň než na fotkách. V duchu rychle proletím snímky, které mi utkvěly, jako bych listovala flipbookem. Lékařské pláště a operační čepice, kšiltovka u stánků na baseballovém stadionu...

„Matte?“

„Ahoj! Rád tě poznávám!“

„Ne, ne. Nevstávej.“

Napřáhne ruku a má celkem pevný stisk. „Mám půl skleničky náskok. Nevím, na jaké víno seš, ale můžu ti dát pár tipů.“

Zatímco studuju lístek, ptá se mě, kde jsem vyrostla, vypráví mi o svém bytě, vyptává se mě na práci. A pak:

„No a co bys řekla, že je na tobě nejlepší?“

Zamrkám. Dvakrát. „Copak jsem na pohovoru?“ Usměju se, snažím se humorem zaplašit rozpaky.

„Ne. Myslím to vážně. Co je na tobě nejlepší?“

„Jak jako?“

„Tak různě. Jsou to... vlasy, tvoje osobnost, zadek?“

Nadechnu se. A začnu klopýtat přes několikerá eee a ehm. „No já... Moje osobnost je hodně členitá, takže... Nevím, no... Moje kuráž?“

„Co myslíš tím, že je tvoje osobnost hodně členitá?“

„To já jen tak. Jakoby... Jsem fakt upovídáná. Dobře si pokecám klidně i s klikou od dveří. A... to v mnoha situacích asi není úplně blbá vlastnost...?“ Odmlčím se a rychle mu to vrátím: „A ty? Co je na tobě nejlepší?“

„Ruce,“ řekne suše.

Než stačím zareagovat na jeho úspornou odpověď, stočí dotazování následujícím směrem: „No a co tě přivedlo na *Match.com*?“

Kamarádi mi říkali, že tohle řeší na schůzkách každý z Matche, a mně nikdy nešlo do hlavy proč. Když jdete na první rande, které není přes seznamku, přece se nebavíte o svých předchozích nevydařených známostech. Ani o těch vydařených... Nebo jo? Jako by se tihle lidi snažili najít okamžité pojitko nebo vytvořit klub zasvěcenců jen proto, že jste se shodně rozhodli seznámit na všemocném internetu. „No, nedávno jsem ukončila tříletý vztah a...“

„Pane jo. To je ale pořádná doba!“

„Možná, ale...“

„Bydleli jste spolu?“

„Ne. Ale...“

„To je teda fakt strašná doba! Kdy jste se rozešli?“

„Minulý měsíc. Takže pak...“

„A to už seš připravená zase randit?“

„Ehm. Asi jo? Doufám? Jinak bych tu neseděla.“ Pokrčím rameny.

„Jasně. Takže pak sis založila profil na seznamce...“

„Ano. Zkrátka jsem nedávno ukončila tříletý vztah,“ vypravím ze sebe vláčně a sleduju, jestli mi zase skočí do řeči s dvaceti otázkami, „a uvědomila jsem si, že nemám jak poznávat nové lidi. Po vysoké se skoro celá moje třída přestěhovala do New Yorku a v tom celkem

širokém okruhu se pořád dost intenzivně vídáme.“ Přikývne. „Je to fakt parádní, vyrážíme se společně večer bavit, koukáme na fotbal... Ale z pohledu navazování vztahů mě to vlastně omezuje. Všichni kluci, se kterými jsem chodila, byli moji spolužáci. A protože to úplně nefungovalo – chci říct dlouhodobě... Tak jsem zkrátka doufala, že mi on-line seznamka pomůže rozšířit obzory nebo aspoň můj randicí rybníček.“

„No a jak dlouho jsi na Matchi?“

„Od minulého týdne. A ty?“

„Devět let.“

DEVĚT LET?! Přinutím se ke mdlému úsměvu na povzbuzenou a snažím se ze sebe vypravit něco zdvořilého. Jak to jen navlíknout? „A to jsi tam celou dobu aktivní? Anebo ses přihlašoval a odhlašoval podle toho... jestli jsi někoho potkal... nebo jaká byla zrovna tvoje osobní nebo pracovní situace...?“ V závěru stoupnu hlasem, snažím se zformovat oprávněnou otázku.

Zavrtí hlavou. „Prostě jsem byl aktivní celou tu dobu.“

Pak nasadí úsměv a řekne: „Nééé, dělám si srandu.“ Až na to, že když začne mluvit o randě, napřáhne ruku a položí mi ji na vnitřní stehno. Obrátí se mi žaludek a uvnitř začnu trochu panikařit. Jak mám nenápadně odstranit jeho ruku ze své nohy? Zvednu oči, rozhlédnu se kolem, podívám se i na strop, prostě všude, snažím se předstírat zadumanost, doufám, že mu dojde, jak moc je mi proti srsti celá tahle osahávací anabáze.

„Ééé, bezva,“ zakoktám se. „No a... v čem že... sis teda dělal srandu?“ Popadnu menu a snažím se přivolat barmanovu pozornost, abych si mohla objednat. Jeho ruka tam pořád je.

„V tom, že jsem tam nonstop. Devět let tam fakt jsem. Ale zároveň jsem účet čas od času deaktivoval.“ To mě dvakrát neuklidnilo.

„A mezitím sis znova zapnul Tinder, co?“ zavtipkuju rozesmátě.

„Kdepak, účet na Tinderu se deaktivovat nemusí. Prostě se tam jenom daný den nepřihlášíš. Nebo týden... Chápu to správně, že na Tinderu nejseš?“

Potřesu hlavou. „V záležitosti navazování známostí s cizími lidmi na internetu jsem nováček, takže jsem si říkala, že bych do toho měla zabrousit pomalu a opatrně.“ Nic na to neřekne, takže pokračuju: „Ne že bych na to byla nějaký expert – to je asi jasné –, ale mám prostě dojem, že se všechny aplikace vyvíjejí až moc rychle a mně se svým způsobem *líbí* představa seznamovacích e-mailů, ze kterých se o sobě něco dozvíme, než se potkáme naživo.“

„Možná. Já jen že to není tak *efektivní* jako Tinder... nebo Hinge a Happn.“

Ten se teda vyzná. „Všechny jsi je vyzkoušel?“

„Jo, jsem na všech. Jako každý. I ty bys do nich měla jít. Nepřijde ti, že děláš sama sobě medvědí službu, když používáš jen jednu?“

Otázka je na místě. „Mám dojem, že mi zatím vyhovuje jít na to postupně. Profily a systém zpráv na Matchi mi nabízí takový jakoby minivetovací systém, což na těch ostatních úplně nejde. Připadá mi to míň povrchní než jen šoupat doprava ty hezké a doleva ty... míň hezké.“

„Na Tinderu si lidi předtím taky píšou.“

„Jo, ale můžeš se z krátkého textu vůbec něco dozvědět o osobnosti toho druhého? Profil na Matchi a e-maily prozradí mnohem víc. Chci prostě toho člověka, kterému mám věnovat svůj večer, nejdřív trochu poznat...“

„A co teda na Matchi hledáš?“

„Tady je někdo zvědavý jako opice,“ zavtipkuju. Bez účinku.

„No?“

„Asi prostě... partáka do různých dobrodružství? Abych měla s kým vařit a cestovat? A s kým se smát? Někoho, s kým bych se chtěla

houpat na houpačce na verandě – nejspíš hledám ,adepta na houpání', jak tomu se ségrou říkáme.“

„A to je kdo?“

„Člověk, se kterým budu chtít zestárnout a zešedivět... a společně se houpat?“ Rozhodím rukama.

„Takže hledáš, *toho* pravého?“

„Nejsem si jistá, jestli pro každého z nás existuje jen jeden houpací adept,“ kličkuju. „Řekla bych, že jich může být víc, ale hodně na to má vliv konkrétní načasování. A ze spousty adeptů je rázem jeden. Dává to smysl?“

„Ani ne.“ Oba se zasmějeme. „No a kdo je tvůj typ?“

„Nevím.“ Pozvolna nad Mattovou otázkou přemítám. „Mí poslední dva partneři si byli navenek dost podobní: Oba měli okolo metru devadesát, světlé vlasy, modré oči, oba veslovali – ale uvnitř byli dost jiní. A s oběma jsme se hezky doplňovali... Nepotřebuju asi zaškrtávat kolonky, chci být prostě trochu otevřenější a najít si přítele, který nebude podle stejného mustru.“

„A jak si teda představuješ ideální rande?“

Odmlčím se, abych zformulovala odpověď... Ale nejde to. Já to totiž nevím. „Asi bych ráda trochu prozkoumala možnosti. A ty? Co hledáš ty?“

„Hele, je mi čtyřiatřicet a už dávno jsem chtěl být ženatý.“ Takže ty povídačky o Matchi, co ke mně prosáky, jsou pravdivé! Ale proč mají lidi pocit, že se tohle téma hodí na první rande? „Na jakém nejhorším rande z on-line seznamky jsi byla?“

„Ty jsi moje první rande z on-line seznamky.“

„Počkej, to jako fakt?“

„Ehm-hm. Takže... Asi na tomhle?“ povytáhnou obočí. To bylo trochu tvrdé, jakkoli pravdivé. Takže doplním: „Ale pro úplnost je to zároveň taky *nejlepší* rande ze seznamky, na kterém jsem kdy byla.“

Do háje! Ted' to zní, jako bych měla zájem. Radši to ještě dovysvětlím: „Víš jak, je to přece jediné rande, na kterém jsem byla.“

„Chceš slyšet o mém nejhorším rande ze seznamky?“

Ne. Ale zároveň nechci být krutá. „No tak... jestli se ti o tom chce mluvit? Nemusíme se tu přece častovat historkami z vojny, pokud po tom vyloženě netoužíš.“

„Ne, je to skvělá historka!“

Barman dorazí s mou sklenicí vína, což mi díkybohu zavadá záminku natáhnout se pro peněženku, takže po dlouhém vypětí vyprostím své stehno z jeho sevření.

„Ale nech toho, prosím tě. Dej pryč tu peněženku,“ naléhá. „Zvu tě. A pojďme si připít na tvoje první rande ze seznamky.“ Jenomže pak mi rukou našmátrá pro změnu koleno. „No zkrátka jsem byl tehdy v Marquee. Znáš ten noční klub? Ve středu to tam neuvěřitelně žije...“ Hučí do mě dál, tahá z rukávu různá jména a sáhodlouhé popisy jeho večerů plných „modelek a flašek, víš jak“. Poslouchám jen na půl ucha a na půl oka zírám na jeho dlaň na mém koleně. Aniž bych cokoli řekla, opatrně ji zvednu a upustím jeho směrem. Pohlédne na svou ruku, nevypadá, že by ho to nějak vyhodilo z konceptu, a nerušeně pokračuje: „No a tahle ženská, která byla *policajtkou* a zároveň *matka* samoživitelka,“ jako kdyby obojí představovalo šílené, za vlasy přitažené zaměstnání, „se mi posadí na klín, vrtí zběsile zadkem a...“

„Tak moment. Tohle že bylo rande ze seznamky?“

„Jo, no a...“ Ted' mu pro změnu skáču do řeči já.

„Tys byl na prvním rande ve středu v nočním klubu?“

„Tak byl jsem tam s kamarády, ještě jsme se neznali, tak jsem jí poslal zprávu, ať se staví. No takže mi sedí na klíně, vrtí do rytmu zadkem a...“ Sám se přeruší, všimne si totiž, že má prázdnou sklenici. „Dáme druhé kolo?“

„Ne!“ vyhrknu trochu moc dychtivě. „Eee, totiž já... už si nedám, díky. Musím... ráno vstávat... kvůli... no prostě hrozně brzo.“ Velmi nenápadně!

„Fajn. No zkrátka se mi vrtí na klíně v klubu a do toho si to můj kámoš fotí na mobil a...“

Jsem na cestě domů z metra, když mi zavrčí telefon.

19. LEDNA, 20:06

MATT: DOUFÁM, ŽE TĚ TĚCH DEVĚT LET NĚJAK NEVYDĚSILO. BYLO TO SUPER – CHCEŠ SE POTKAT ZNOVA?

Odpovím dvěma pravdami a jednou lží.

ALISON: DÍKY. MOC RÁDA JSEM TĚ DNESKA VEČER POZNALA, ALE PODLE MĚ SE K SOBĚ MOC NEHODÍME. DOUFÁM, ŽE TI TO BRZO VYJDE – HODNĚ ŠTĚSTÍ!

bmorekrabikoktejl:
Brendanovy kopačky

18. ledna, 23:31

Zdravím,

takže tahle stránka mi hlásí, že toho máme hodně společného. Vlastně mi to tu píše, že jsi mezi top pěti ženami, které se ke mně hodí nejvíc z celé téhle seznamky. Ženami, co umějí přeprat divočáka, se podrobně zabývám a odvažuju se tvrdit, že bych mohl být dostatečně chytrý, abych tě dokázal i rozesmát.

Pár věcí bych nicméně rád věděl předem. Kdybys byla ovoce, jaký bys byla druh? A dále, kdybys byla tak laskavá a prostudovala si mé fotky a profil, jaké ovoce bych byl podle tebe já? Varování: Tvé odpovědi nebudu brát na lehkou váhu, takže mé otázky prosím nepodceň.

Měj se,

Brendan

Možná je trochu výstřední, ale aspoň si přečetl můj profil? Taky má neuvěřitelné dva metry a chodil na dobrou univerzitu na východním pobřeží.

19. ledna, 8:07

Zdravíčko, Brendane,

tvé otázky skutečně skýtají velkou závažnost. Po usilovném přemítání jsem došla k následujícím závěrům:

Kdybych byla ovoce, byla bych pomeranč. Podobně jako já má i pomeranč odolnou kůži, reprezentuje energii a daří se mu v teple. Momentálně sice žiju v usněženém a šedém velkoměstě, které ve srovnání s Floridou pokulhává, ale poslední zmíněná vlastnost podle mě souzní s mou láskou ke slunnému počasí. Nejspíš.

Protože jde o velice zevrubný výzkum a my se nikdy neviděli, nemyslím si, že bych mohla tvou povahu pochopit dost na to, abych jí připsala spřízněné ovoce. Ale aby sis nemyslel, že se z toho snažím vykroutit, tipnu si, že bys mohl být nějaká peckovice – dejme tomu švestka? Vycházím ze skutečnosti, že švestky mají tvrdé jádro a ty mi připadáš jako tvrdý oříšek.

Pa,

Alison

19. ledna, 23:11

Ahoj, Alison,

máš pravdu. Byl jsem příliš smělý. Je škoda, že mě málo znáš, jinak bys totiž věděla, že ve skutečnosti jsem kiwi. Co kdybychom se potkali a usměrnili tento rozpor naživo?

Nic si z toho nedělej, že jsi byla úplně vedle. Byla to fakt těžká otázka. Měl jsem si to nechat až na naše třetí rande.

Středa nebo čtvrtek večer v La Lanterna di Vittorio ve West Village?

Ci sarà perfetto?

Brendan

Už sedí u rohového stolu a zvedne oči, když vejdu dovnitř. Zamávám a vydám se k němu. Jeho úsměv s dolíčky je okouzlující a tentokrát sedí i fotky. Lepší začátek.

„Allora! Dobbiamo condurre la data tutto in Italiano perché siamo in un caffè Italiano?“

Cítím, jak rudnu hrůzou, částečně proto, že italštinu už jsem dost pozapomínala, a taky kvůli tomu, že tahle úroveň „bystrosti“ (čti: výstřednosti) je trochu víc, než jsem očekávala. „Ehm,“ polknu a zamžourám do stropu, v duchu se snažím překládat. *„Se vuole... ma... non preferisco farlo.“*

Bezvýrazně na mě hledí, mlčí, pak mě plácne po rameni a usměje se: „Nemám ani páru, cos právě řekla. Ale nestačím zírat, ona mluví italsky! Jaké další efektní znalosti máš?“

To mě rozhodí, tváře mám určitě celé růžové. „Ale vždyť tys před chvílí...“

Rozhodí rukama. „Jen jsem si to před dvěma minutami našel na mobilu. Prostě mě napadlo, že když už jsme v Římě...“ Ukáže na strop pokrytý břecťanem a venkovské zařízení. „Ale ty brďo, dyť tys ani nemrkla!“

Usměju se, sundám si kabát a zoufale se snažím aspoň trochu uklidnit.

„Takže. Vzhledem k tomu, že jsi neprošla ovocným testem, ale evidentně se vyznáš v Itálii, mohla bys mě třeba poučit o něčem, co se týká ovoce... v Itálii?“

„Eee...“ pípnu nejistě a v rozpacích se poškrábu na krku. Ale pak: „Počkat! Já vlastně jednu historku o ovoci mám! A je z Itálie!“ rozzářím se, celá hrdá, že mám čím přispět do téhle potrhle palby vše-
tečných dotazů.

„Dobrá, pomerančová kůřičko, pojďme na to.“ Pozvedne svůj hrnek s kávou směrem ke mně na znamení přípitku.

„Tak tedy!“ tlesknu se sebezapřením a jsem šťastná, že tuhle prapodivnou výměnu snad přece jen neprojedu. „Jedno léto na vysoké jsem pracovala ve Florencii pro jeden časopis... i když to s tím... zas až tak nesouvisí.“ Odmlčím se, abych si srovnala myšlenky. *Jak mu tohleto vysvětlím?*

„Zkrátka a dobře jsme tehdy neměli internet, naše televize byl zastaralý krám, takže jsme neměli moc na výběr.“ Odmlčím se. „Viděls někdy italské soutěže?“

Zavrtí hlavou.

„Prostě tam měli jednu takovou hru, už nevím, jak se jmenovala, ale dva soutěžící v ní odpovídali na vědomostní otázky. A byla tam porota složená ze samých žen přestrojených za ovoce. Jakmile soutěžící správně odpověděl na určitý počet otázek, mohl si vybrat ovoce, spustila hudba, daná žena vyskočila a stříhla si striptýz.“ Brendan se nahlas zasměje.

Mávnou rukou. „To není všechno! Nejlepší bylo, když proti sobě soutěžili muž a žena: Pokaždé, když správně odpověděl muž, byl z toho úplně na větvi. Byl na to nachystaný, věděl úplně přesně, jaké ovoce si vybere. Vykřikl třeba: *L'ananas! L'ananas!*‘, načež spustila rádobý salsa a ananas dal striptýz.“ Předvedu, jak si z ramen stahuju vrstvy kostýmu. „A on byl ten nejšťastnější chlap pod sluncem. Ale když vyhrála ženská, zdálo se, že by nejradši byla někde úplně jinde než na tom pódiu. Mrzutě potřásla hlavou a popuzeně řekla: *Non mi interessa... la banana?*“ Nemělo to daleko, “udělám dramatickou pauzu, “k naprosté dokonalosti.“

„No tak to je...“ kývá Brendan horlivě, „mnohem lepší historka, než jsem čekal. Výborná práce!“

„Děkuju,“ přijmu poklonu. „A teď jsi na řadě ty. Řekni mi nějakou příhodu o... zemědělské plodině? Nebo o striptérkách?“ Vybavím si rande s Mattem a spěšně dodám: „I když o striptérkách radši ne.“

* * *

„Jaké bylo kiwi?“ vyzvídá můj univerzitní spolužák Jason nad zlevněným koktejlem a křídýlky v restauraci v Midtownu. „Ze Zélandu asi úplně nebude, co?“

„Ne. Bylo to bezva.“

„Je stejně okouzující a *úúúúžasný* jako jeho e-mailý?“ zeptá se a slovo „úžasný“ protáhne s novozélandským přízvukem.

„Celkem i jo.“

„A o čem jste si na randíčku povídali?“

„Hm,“ přihodím další kuřecí kostičku na pomalu narůstající hromadu. „Požádal mě, ať mu řeknu něco o ovoci v Itálii. Byla to fakt divná otázka.“

„Řeklas mu o těch ovocných striptérkách?“

„Jo!“ bezděčně prásknu měděným hrnkem o stůl. „Jak to, že si to pamatuješ? Vždyť je to tak dávno.“

Jason pokrčí rameny. „Předvedlas to? Ukázala jsi, jak se svlékáš z banánové slupky?“

„Ale ne!“ kousnu se do rtu. „To jsem tak předvídatelná?“

„Ne. Já jen, víš, jak máš občas v hlavě něčí obrázek? Tak já mám tuhle matnou vzpomínku na...“

„Zas až tak matnou evidentně ne.“

„Na tebe, jak mi živě líčíš tu soutěž, když ses vrátila z Florencie. Nevím, no. Bylo to celkem roztomilé,“ řekne Jason. „Měla bys zvážít, jestli přehrávku ovocného striptýzu nezařadit do stálého repertoáru všech tvých rande.“

Předstírám, že jeho komentář neslyším.

S Jasonem jsem se seznámila na ragbyovém hřišti v prváku, když se hrál přátelák mezi holčičím a klučičím mužstvem. Zblízka je Jason fakt bedna, ale jinak byste do něj v životě neřekli, že má doktorát z biomedicínského inženýrství. Navenek se projevuje jako vtipálek

a elegán, který je vždycky, ale opravdu vždycky dobře naladěný. Trvalo mi pár let, než jsem si na něj zvykla (právě kvůli té jeho vtipálkovsko-elegánské poloze), a mým partnerům – nejdřív Scottovi, pak i Davovi – to taky trvalo (ze stejného důvodu). Ale Jason je ve výsledku tak vtipný a neskutečně ohleduplný, že si ho nakonec oblíbí úplně každý. A co se týče rad ohledně randění, je mým asi nejcennějším důvěrníkem, vzhledem k tomu, že přemýšlí jako typický chlap.

„Ale když nad tím tak uvažuju, měla bys trochu přibrzdit. Najet spíš na obecné seznamovací fráze.“ Jason se napřáhne pro ubrousek. „Nechceš přece zas dopadnout jak s tím doktorem. Objednáme si ještě jednu porci?“

* * *

V neděli odpoledne o týden později se s Brendanem sejdem na stanici metra na 86. ulici, nedaleko mého bytu. (*Pravý gentleman*, sdělí mi Brendan po e-mailu, *navštěvuje dámu, anžto se nesluší, aby dáma za ním cestu vážit musela.*) Čtu si něco v mobilu, snažím se nevypadat dychtivě, úzkostlivě ani... opuštěně? Odkdy jsem takhle nejistá ohledně naprosto normálních záležitostí, jako je čekat na někoho na ulici?

Poklepe mi na rameno, já se otočím a vzhlednu. Je úplný obr. „Ahoj!“

Natáhnu krk, abych mu viděla do očí.

Koupíme si kávu s sebou a pomalu se couráme směrem k travnaté ploše Great Lawn v Central Parku, okolo ní a pak šlapeme i přímo po trávníku. Povídáme si o všem a o ničem. Líčí mi své dětství v Baltimoru a já ho přeruším s hláškou: „Všecko je součástí hry, kámo, všecko.“

Brendan se zarazí.

„To je takový prvoplánový citát ze seriálu *Špína Baltimoru*,“ dodám rychle na vysvětlenou. „Říká to Omar, takový ten pouliční zloděj, víš?“

„Když chceš vodkrouhnout krále, nesmíš blbě mířit,“ vypálí Brendan bez zaváhání.

„Omar se nepodělá,“ zareaguju suverénně. „Pardon, to bylo blbý. Došly mi Omarovy hlášky!“

Rozesměje se a je to nelíčený smích, ne jen zdvořilé pousmání. Utahuje si ze mě pomocí hloupých vtipů o blondýnkách. Řešíme svá vysněná města (jeho: Galway v Irsku, moje: Vicenza v Itálii), vtipkujeme o vztahových karambolech svých spolubydlících, hodně hrajeme hru „Co bys radši?“.

„Přišla bys radši o chuť, nebo hmat?“ zeptá se.

„Pane jo, tahle je fakt těžká. Asi hmat? Můj život prochází žaludkem, takže bych těžko nesla, kdybych přišla o potěšení, která mi plynou z jídla. Byl bys radši kočka, nebo vážka?“

„Vážka. To je lehké. Měla bys radši čtyři nohy, nebo čtyři ruce?“

„Šlo by obojí?“

Na druhém rande se toho o sobě dozvíme pozoruhodně málo, ale je to sranda a naše procházka zabere skoro čtyři hodiny. Celkem mu to pálí a hezký je víc než dost. Stíháme v konverzaci navzájem své tempo, a když se mi podívá do očí, jeho pohled mi připadá odhodlaný a nechybí mu jiskra... Takže to bychom měli. Připadá mi, že chemie mezi námi funguje, protože jak jinak bychom si vydrželi povídat čtyři hodiny? Poprvé od rozchodu s Davem pocítím záblesk možné milostné zápletky.

Sedím na gauči a sleduju s Nicole seriál *Oranžová je nová černá*. Zrovna když začne Nicole lamentovat, jak příšerně sebestředná je občas hrdinka Piper, zazvoní mi telefon a na obrazovce bliká BRENDAN.

„To je... Brendan?“ postřehnu překvapeně. „Já... mu to asi zvednu.“
Vyrazím do svého pokoje a zavřu za sebou dveře.

„Nemohl ses dočkat, až mě zase uslyšíš?“ zeptám se. Jsou to sotva dvě hodiny, co jsem se vrátila domů z našeho rande.

Zasměje se. „Tak nějak.“

Hmm.

Pokračuje: „Než to bude nějak pokračovat, měli bychom si podle mě promluvit.“

Další hmm. Pak ticho.

Trochu zmateně se ze sebe snažím vypravit trochu tolerantního porozumění. „Oukej.“

Ticho. Tak dodám: „Ale voláš mi ty, ne?“

Dál ticho, pak ho pobídnu: „O čem si teda chceš promluvit?“

Nejdřív se nadechne a pak spustí: „Připadá mi, že na to jdeme moc rychle, a mám pocit, že každý od toho čekáme něco jiného.“

V mé hlavě se zasekne deska, až to zaskřípe. Dává mi kopačky?

Nepokračuje, tak ho popostrčím: „Jak to?“

„Prostě já si myslím, že jdeš do vztahu víc po hlavě než já.“

„A my nějaký vztah máme?“ zeptám se.

„No to ne, ale jakoby prostě... Mně prostě přijde, že to tak přijde tobě.“

„Vážně?“ Musím přiznat, než zazvonil telefon, zrovna jsem se začala zaobírat představou, že spolu s Brendanem chodíme. Ne představou, že spolu už chodíme, ale že by něco takového mohlo být... fajn? Ale s touhle narážkou, že jsem... zoufalka? Chci ho víc než on mě? ...s tím se ta předjímaná představa začíná pozvolna vytrácet.

„Protože...“ chci navázat, ale zajíknu se. „Takhle, jsi fajn kluk. Vypili jsme spolu dva hrnky fajn kávy. A možná jsme měli nějaký ten potenciál na to... nevím, no, chodit spolu? Ale nebyli jsme spolu na jídle. Natož na skleničce. A rozhodně mezi námi ještě neproběhlo

nic tělesného ani cokoli jiného, co by se aspoň vzdáleně podobalo, vztahu.“

Na okamžik se odmlčí a pak vysvětlí: „To nejsou jediné symboly vztahu, Alison.“

„Já vím, Brendane. Jestli se mě ptáš, jestli jsem s tebou zamýšlela jít na třetí rande... tak asi...“ Zaváhám. „Jo. Ale jestli tě zajímá, zda jsem čmárala srdíčka s našimi jmény po šanonech anebo trénovala krasopisem naše společné iniciály, tak to fakt ne.“

Popuzeně zasténá. „Akorát se snažím jen říct, že je to na mě moc rychlé. A chci buď zpomalit, nebo se jen kamarádit. A víš co, asi bude nejlepší, když budem jen přátelé.“

Po pár rozpačitých zdvořilostních pokusech se rozloučíme a zavěsíme. Zmateně se vrátím zpátky do obýváku.

„Tak co měl *Brendan* na srdci?“ škádlí mě Nicole a taktak že u toho nezačne prozpěvovat lidovku o věrném milování. Přestože si nepamatuju, že by kdy Nicole měla vážný vztah, o cititele neměla nouzi. Coby útlá, opálená, společenská a rozverná dívka je (zcela nepřekvapivě) nesmírně úspěšná jako obchodní zástupkyně zdravotnického zařízení. Pokaždé s domácími čokoládovými sušenkami zapluje do kanceláří špičkových páteřních chirurgů a ven vyleze s lukrativními smlouvami a zakázkami. Mezi čistokrevnými lékaři, pohlednými ošetřovateli a pařmeny z řad mužských obchodních zástupců, které potkává na chodbách nemocnic, se Nicole nemusí nijak závrtně snažit, aby měla s kým jít na rande. O to víc ji i Cassii baví sledovat vývoj mého nového pokusu o randění a drobná zaško-brtnutí, která s tím souvisí.

„On se se mnou rozešel?“ pronesu, jako by to byla otázka. „Byli jsme spolu dvakrát na kafi, ani jsme spolu nechodili a on mi dá kopačky?“

„Cože?!“ zvolá Nicole. „To si děláš srandu!“

„Jo... Přesně tak to bylo. Myslím...“ Zavrtím hlavou, sraštím obočí, a přitom se usmívám. „Přijde mi, že můj systém neumí vyhodnotit, jestli se mám začít smát nebo brečet. To jsem tak trapná, že se se mnou chtěj chlapi rozcházet, i když s nima ani nechodím?“

„Ne. To je totálně na hlavu. On je na hlavu. Kam na tyhle typy chodíš?“ rozesměje se.

„No na internet přece. Ale... časem se to zlepší, ne?“ zadoufám nahlas. „Řekni mi, že se to zlepší,“ žadoním.

„Hmmm,“ soucítí se mnou Nicole. „Jenomže to bych lhala, víš,“ prohlásí se smíchem.

„Jinými slovy říkáš, že o tohle jsem přicházela celé ty roky, kdy jsem tobě a Cassie záviděla vaše životy?“

„Jo jo.“

„A na tohle se můžu těšit?“

„Přesně tak.“

Jta82: Pan tajný agent (alias John)

20. ledna, 18:51

Ahoj,

tvoje zaměstnání zní úžasně. Já vyrostl na farmě z roku 1812, takže umím ocenit půvab práce (a života) na starých domech. Na Manhattanu nicméně moc farem není, na jakých projektech teda pracuješ? Jestli ti to pomůže, klidně mi popiš jeden nebo dva oblíbené projekty, na kterých teď děláš.

Považuji nás dva za šťastnější lidi z těch, co znám (anebo snad brzy poznám). Není moc lidí, kteří by svou práci milovali tak jako my. Čas od času si stěžuju na dlouhou pracovní dobu, úmorné cestování a maluju si odpočinek v důchodu, ale když se každý týden mění místo výkonu práce, projekty i úkoly (a mám pocit, že u tebe to musí být stejné), člověk se v životě rozhodně nenudí. Připadá mi, že se každý den naučím něco nového, pořád jsem na stopě nějakého menšího či většího pokladu.

Jsi taky z Upper East Side? Z tvého profilu se mi zdá, že jo. Možná jsme sousedi.

John

21. ledna, 21:15

Páni. To tajnůstkářství ohledně tvé práce kupodivu vzbudilo mou zvědavost, tím spíš, že ses vykašlal na vyplnění kolonky zaměstnání v tvém profilu. Zahrajeme si hru na otázky? Fajn, tak já začnu:

1. Nosiš uniformu (oblek se nepočítá)?

2. Mluvíš arabsky?

Co se mé práce týče, dělám teď na dvou asi nejzajímavějších projektech, ke kterým jsem se kdy dostala. Až na to, že něco podobného říkám o každém projektu, na kterém zrovna makám. Zkrátka a dobře, je to jednak péče o starodávný italský strop ze 17. století, který sem přivezli Vanderbiltové v devadesátých letech 19. století a nechali si ho vybudovat ve svém sídle. A ten druhý je Zbrojnice sedmého regimentu na Park Avenue – možná víš, o co jde? Ta celkem nudná cihlová fasáda v sobě skrývá neskutečné, přestřelené interiéry s ručně malovanými tapetami, ozdobnou štukaturou a vitrážemi s Tiffanyho sklem. Jejda, nějak jsem se nechala unést.

Tvůj rodný dům postavili v roce 1812? To je fakt nářez! Přesně kvůli takovým barákům jsem původně šla studovat architekturu. Prošel nějakou modernizací, nebo byl spíš jako roubenka? No a... můžu ho zrestaurovat? Nikdy mě nenapadlo hledat možné klienty na *Match.com*, nicméně... Dělám si srandu. Více méně.

Zdravím,

Alison

22. ledna, 21:48

Ahoj, Alison,

odpovědi na tvé otázky zní „ne“ a „ne“. Ale o své práci mlčím jako hrob. Trochu líp bych to mohl vysvětlit naživo, ale tady bych asi do éteru žádné informace pouštět neměl, na internetu, ani

písemně. Zrovna jsem si to po sobě přečetl a znám jako pořádný drsňák. Radši na to moc nesázej.

Tys nicméně neodpověděla na moji otázku, kde bydlíš. Má to být informace, kterou nechceš na internetu pouštět do éteru zase ty? Snažím se vymyslet nějaké místo pro naše první setkání. Chci, aby ti vyhovovalo, ale špatně se mi to plánuje, když jsi tak skoupá na sdělení místa svého pobytu. Teď jsem na řadě s otázkami já:

1. Bydlíš na Upper East Side?
2. Bydlíš na Východní 91. ulici?

John

23. ledna, 7:14

Zdravíčko, Johne,

Ty seš tajemný jak hrad v Karpatech. Nemůžu se dočkat, až mi řekneš, čím se živiš. Své otázky si nechám na naše dostaveníčko, ale odpovím na ty tvé:

1. Ano.
2. Ne. (Díkybohu! Přijdeš mi milý a tak, ale k smrti by mě vyděsilo, kdybys znal moji adresu. I když to asi bude oblíbený balící trik agentů FBI.)

Kdy se ti to hodí? Tenhle týden budu pracovně v Hyde Parku, ale na víkend budu zpátky ve městě.

Pa,
Alison

Z e-mailové korespondence postupně přesuneme plánování do textových zpráv a John nakonec navrhne, abychom se sešli u mě před domem a vydali se do restaurace společně. Nechci, aby věděl, kde

bydlím (*co když je to sériový vrah?*), a tak navrhnu, že se sejdem až v restauraci.

Dorazím jako první, a tak postávám venku a zkoumám menu. Je to opravdu hezké a opravdu drahé místo. Kdysi dávno mi Dave předstřel, že se všichni jeho kamarádi zavázali k přísně vymezenému randicímu postupu: první rande = drinky v umírněném baru, druhé rande = drinky v luxusním baru, třetí rande = mírně až středně drahá večeře, čtvrté rande = levná večeře, aby si „holka moc nezvykala na nóbl večeře a aby si potvrdili, že s nimi není kvůli penězům“. Tím spíš jsem udivená, že John pro naše první rande zvolil zrovna tohle místo. Možná je to rozhazovačný milionář? Že by nikdy nebyl na rande? Anebo mu snad moje e-maily připadaly až tak slibné? (To poslední je nejmíň pravděpodobné.)

Při předkrmu se konečně dozvím, čím se John živí. A je to naprostá pecka.

„Takže to nemůžeš,“ odkašle si, „nikomu říct ani dávat žádné moje jmenovité fotky na internet.“ Nakloním se přes stůl, jako bych se právě stala komplicem přísně tajné výměny utajovaných informací. Což vlastně není až tak daleko od pravdy. „Těžko se to vysvětluje, ale v podstatě pátrám po ilegálních přírodních a zvířecích produktech. A taky po ilegálních produktech, co se k nám pašovat teprve chystají.“

„Jako... slonovina a týkové dřevo?“

„Přesně. Slonovina a týk v surovém stavu, ale taky v podobě jakýchkoli předmětů, které z nich byly vyrobené: umělecká díla, hudební nástroje, šperky.“

„Jak?“

„Všelijak. Pracujou pro nás například agenti v utajení, kteří se účastní loveckých výprav na jihozápadě. Kempujou, jedí a cestujou jako čle-

nové drahých turistických výprav a těsně předtím, než vedoucí výpravy zabije zvíře, zatknou ho.“

„Fakt jo? Ale tyhle výpravy jsou přece nezákonné. Tys taky na nějaké byl?“

„Ano, jsou nezákonné a osobně jsem na žádné nebyl. Ale kryl jsem záda chlápům, co pro nás pracovali v utajení.“

„Jak se kryjou záda někomu, kdo je uprostřed divočiny?“

„Policejním dohledem.“

„V poušti? Anebo to nebývá v poušti? Že bych si představovala špatný... ekosystém?“

Přikývne. „Dochází k tomu v poušti, ale taky v mokřinách a bažinách a tak dál. Sledujeme i obchod s nelegálním zbožím. Kvůli tomu se docela dost nacestuju. Ale vysledovat kruh importérů a dealerů nám zabere měsíce i roky, a než je zatkneme, musíme sledovat jejich nemovitosti a okolí, abysme zblízka zmonitorovali všechny jejich kontakty a aktivity.“

„Přesně jako v *Rodině Sopránu*!“ užasnu.

„Jo, tomu se to vlastně dost podobá.“

„A jak dlouho jedna takováhle stanovačka – sledovačka? – trvá?“

„Jedna směna má tak dva až tři dny.“

„A vyspíš se při tom vůbec?“

„Střídáme se.“

„Musíš mít na sobě maskáče?“

Zasměje se. „Většinou ne.“

„Ale někdy jo?“

„Ehm,“ zaváhá. „Jasně. Občas.“

„Takže dejme tomu, že pořádáte velký záťah na... mezinárodní pašeráckou skupinu, která obchoduje s týkovým dřevem. Co s těmi uměleckými díly pak děláte? Putují do muzeí? Mohl bys mi sehnat týkovou čelenku posázenou drahokamy?“

Zasměje se. „V Coloradu máme obrovský sklad – fakt obrovský. Je velký jako čtyři městské bloky.“

„Pracuješ pro Ochranu životního prostředí?“ zeptám se.

„Konkrétně pro Ochranu divočiny a ryb.“

Přikývnu. „A oni na tohle mají vyhrazené samostatné zařízení? Všechno je to tam naházené na jedné hromadě?“

„Jo, je to ujeté. Nekonečné koridory krabic naštosovaných až po strop, plných ilegálních artefaktů.“

„Ale to je strašně smutné! Nemůžete to katalogizovat a... proměnit temnou, nezákonnou povahu těch věcí v něco, co by lidstvu prospělo? Tím myslím veřejnou osvětu, umění nebo tak něco. Takhle mi přijde, že to zachráníte, abyste to zase zahodili.“

„Částečně s tebou souhlasím. Ovšem některé úlovky se k nám do skladu ani poslat nedají.“

„Například?“

Znovu se nakloní, jako by mi vyzrazoval státní tajemství. „To mi takhle loni uprostřed noci zavolali z Letiště JFK. Řekli mi, ať si přijedu vyzvednout náklad, který si tam nemůžou nechat přes noc. Než mi řekli, o co jde, zahltili mě hromadou vstupních kódů, které se musí někam natukat, a horečně mě navigovali, až jsem si říkal, co by to proboha mohlo...“

„Co to bylo?!?“ Jsem úplně jako na trní.

„Byl to lední medvěd.“

„Lední medvěd? Jakože z Antarktidy? Nebo ze severního pólu? Nebo odkud vůbec lední medvědi jsou?“

„Jo jo. Lední medvěd osobně.“

„Živý?“

„Jo.“

„Byl v kleci nebo na vodítku?“

„Byl v kleci. Jak by ho podle tebe jinak dostali do letadla, když ne v kleci?“

„Myslím, že lepší otázka by byla: Jak ho do toho letadla vůbec dostali, klec vem čert?“

„Tak jo, dostalas mě.“

„Co jsi s ním dělal?“

„Vzal jsem si ho domů.“

„Ne, vážně. Co jsi s ním udělal?“

„Vážně. Vzal jsem si ho domů.“ Pokrčí rameny. Aniž bych se chtěla chovat nějak afektovaně, uvědomím si, že jsem si rukou zakryla doširoka otevřená ústa.

Rozesměje se. „Dobře. Úplně nejdřív jsem obvolal všechny svoje kontakty. Máme pro tyhle případy malou záchytnou síť. Volal jsem teda hlavně do zoologických zahrad. Nesehnal jsem nikoho, kdo by mohl medvěda okamžitě převzít a na letišti si ho kvůli směrnicím nemohli nechat přes noc. Tak jsem ho vzal k sobě, celou noc jsem se pro něj snažil najít nějaký útulek a ráno se mi ho povedlo poslat do zoologické zahrady v Kalifornii, kde si ho na přechodnou dobu nechali.“

„Natočil sis to? Jak ho máš u sebe v bytě? Proč nemáš na Matchi fotku sebe a ledního medvěda, jak spolu koukáte na fotbal?“

„Protože pak by někomu mohlo dojít, co dělám za práci. A to je přísně tajné.“

„Jo, už ses zmínil,“ dobírám si ho. „Ale... o jakém stupni utajení se tu bavíme? Tak třeba... Kdybych znala tvoje příjmení, našla bych tě na internetu?“

„Našla bys něco o mém studiu a silničních závodech, na kterých jsem byl a tak, ale moje jméno se nikde neobjevuje v souvislosti s adresou, fotkou nebo zaměstnáním.“

„Beru to jako výzvu.“

„Jasně, zkus to.“

„Domácí úkol na večer. No, a jestli seš federální agent, znamená to, že máš zbraň?“

„Ano.“

Můj největší životní strach jsou zbraně. Srdce se mi rozbuší jako o závod. „Máš ji s sebou i teď?“

„Ne. Šlípš?“ Usměje se.

„No já... nevím. Neznám nikoho, kdo by pracoval pro FBI, CIA nebo... Ochranu divočiny. Takže netuším, jestli ji s sebou musíš nosit pořád.“

„Aha. Jako pár by se jich u mě našlo, ale dodržuju takové pravidlo, že na rande se chodí bez kvěru.“

„Ale u sebe v bytě je máš?“

„Moje zbraně tě nějak zaujaly.“

„Ne, nezaujaly. Mám z nich nahnáno. Ale to je jedno, pokračuj.“

„Ty proti zbraním něco máš?“

„Tak trochu. Vlastně je to celkem sranda. Můj táta vyrostl v malinkém městečku v Ohio, které ani není na mapě a při vši té zemědělské půdě a nudě... Byl zkrátka zažraný do střelby na pohyblivý terč. Vlastně se moje rodina může pochlubit tím, že táta vyhrál národní mistrovství ve střelbě na pohyblivý terč. Střelecký svaz si z něj jakého důvodu táty všiml a na základě evidence střelců na pohyblivý terč nebo něčeho podobného mu vždycky jednou za čas pošlou bezplatnou členskou kartičku... Což je fakt vtipné, protože on je velký liberál, takže je vždycky hned roztrhá... Jenže... O čem že jsem to mluvila? A jo, zbraně. Děsivé... Teda nic proti.“

„Jo, to znělo přesvědčivě,“ poštuchuje mě. „Ale... máš svolení zbraně nenávidět. Já se tu svou snažím moc nepoužívat.“

„A jak se zbraní lítáš, když cestuješ za prací?“

„Tak jako všichni federální agenti.“

„No ale dá se nějak nenápadně projít kontrolou? Nebo nastupuješ s palubní posádkou?“

„Ve skutečnosti to probíhá tak, že nás před letem všechny svolají, vyměníme si vizitky a tak, abysme věděli, kdo další bude inkognito

cestovat se zbraní. Takže když někdo vstane a jde na záchod a ty si všimneš vyboulené pistole, nesražíš ho k zemi pod dojmem, že je terorista.“

„To se fakt dá tak snadno poznat, jestli má někdo pod oblečením zbraň? Toho bych si já asi nevšimla.“

„Jo, když musíš každý den skrývat tu svou, snadno si jí všimneš u druhých.“

„No a kolikrát jsi takhle letěl s jinými agenty?“

„Pokaždé.“

„Jak ‚pokaždé‘? Copak nelítáš do naprosto náhodných destinací, jako je americký jihozápad?“

„Jo. Ale nikdy jsem nebyl jediný federální agent na palubě. Možná se to změnilo po 11. září, jenže tehdy jsem ještě nebyl ve službě, takže úplně nevím. Ale z mé zkušenosti můžu říct, že na jeden let připadají minimálně tři agenti FBI.“

„Všichni v civilu?“

Přikývne.

„Hned se cítím bezpečněji, když vím, že mě v každém letadle chrání tolik lidí. Ale taky míň bezpečně, když vím, kolik lidí má pokaždé v letadle zbraň?“

„Ne, měla by ses díky tomu cítit bezpečněji.“

„Jak je teda poznám? Co mám sledovat – kam schováváte zbraň?“

„Nejjednodušší je to u nočních letů. Máme zákaz v letadle spát, takže hledej osamělé duše na sedadlech s neustále rozsvíceným světélkem na čtení, kterým letušky zajišťují stálý přísun kávy.“

„A personál o vás ví? Letušky? Nebo stevardi?“

„Jasně. Proto nám věnují speciální pozornost a udržují nám hladinku kofeinu.“

„Pane jo. Máš fakt super práci. Asi to slýcháš v jednom kuse, ale stejně. Zní to ohromně zajímavě.“

„No, tak to je fajn,“ pousměje se. „Protože mně přijde neskutečně zajímavá tvoje práce. Přemýšlel jsem nad tím cestou sem: Měli by o nás začít natáčet reality show, ve které by sledovali naše každodenní pracovní úkony. Rozhodně bych si nenechal ujít díly, v nichž budeš postupně objevovat zapomenuté nástěnné malby, které lidské oko po staletí nespatrilo.“

„A kdo by odolal podívané na to, jak si domů na noc vezeš ledního medvěda? Na to bys utáhl jak fanoušky *Kriminálky Las Vegas* i *Práva a pořádku*, tak lidi, co jsou závislí na videích s kočkami na Youtube!“

Později téhož večera si s Nicole a mým starším bratrem Benem objednáme na baru koktejly a přesuneme se k hlavnímu parketu klubu Rockwood Music Hall, kde zrovna vystupuje Benův kamarád.

„Jak šlo rande?“ vyzvídá Ben.

„Parádně.“

„Byli jste na drinku?“

„Ne, zašli jsme na večeři.“

Ben se zatváří překvapeně: „Na prvním rande?“

„Jo... no, taky mě to zaskočilo. Ale bylo to fakt fajn. Moc dobré jídlo. A on byl moc fajn!“

„Plácnul se přes kapsu?“ zeptá se Nicole.

„Totiž... asi jo. Ceny v jídelním lístku nebyly úplně nízké a on objednal i láhev vína. K účtu mě nepustil...“

„Tak to bylo rande navážno,“ konstatuje Ben.

„To si ani nemyslím. Bylo to... první rande. Ale jo, bylo to příjemné.“

„Je hezký?“ zeptá se Nicole.

„Vypadá jako na fotkách. Je napůl běloch, napůl ještě něco. Možná Japonec? Míšenci jsou vždycky strašně přitažliví.“

„Vysoký? Kolik mu je?“

„Jo, má něco přes metr osmdesát. Třicet tři? Asi tak nějak?“

„A jak jsi ho po takové večeři odbyla, abys mohla sem?“ vyzvídá Ben.

„Já... řekla jsem díky a ahoj? ...vždyť to bylo teprve první rande! Jen proto, že mi koupil večeři, z toho ještě nemusí být záležitost na celou noc.“ Ben se zatváří skepticky. „Bylo to první rande,“ trvám na svém.

„No jo, no jo,“ obrátí Ben oči v sloup. „A jak ses s ním rozloučila?“

„Jaký zas ,Jak ses ním rozloučila‘? Řekla jsem: ,Ach, děkuju moc-krát za výbornou večeři! Ted’ však musím vyrazit do centra na sraz s bráchou.“

„A dalas mu... pusu?“ Asi vypadám zaraženě, protože Ben opožděně dodá: „Na tvář?“

„Co? Na prvním rande? Copak mě vůbec neznáš?“

Ben s Nicole se mi s gustem vysmějí. Ben se ptá: „No a potřáslas mu rukou? Objalas ho? Muselas přece na odchodu udělat aspoň něco.“

„No my... šli jsme dva bloky na metro. Řekla jsem: ,Ach, děkuju mockrát za výbornou večeři!‘, pak jsem zamávala a seběhla dolů po schodech dřív, než to začalo být divné.“

„Tys mu zamávala? Zamávalas mu na rozloučenou? A bylo to, jako když davům kyne královna krásy, poslalas mu vzdušný polibek anebo to bylo zuřivé mávání ve stylu Paula Pfeiffera z *Báječných let*?“

„Bylo to... jako když mává ten mimoň Paul,“ přiznám nesměle. „Ale když já jinak mávat neumím,“ protestuju za další salvy smíchu mého zlomyslného publika.

„Ale užila sis to?“ ujasňuje si Ben.

„Jo, to už jsem přece říkala!“

„Můj ty smutku, Ali, s takovou to na další rande nedotáhneš.“

„Ale... Ale... Ale já mu poslala zprávu hned, jak jsem vysedla z metra, že děkuju za příjemný večer. Takže ví, že nějaký ten zájem mám. Proč bych mu jinak psala, že to bylo příjemné?“

Ben potřese hlavou. „Na rozloučenou jsi mu zamávala. Proč jsi toho chudáka aspoň neobjala?“

„Ale...“ Začínám se užírat. „Ale když ho obejmú, budou naše tváře hrozně blízko a on by mohl... Nevím... mohl by si to špatně vyložit a políbit mě? A to by bylo *mnohem* divnější!“

„To myslíš vážně? Copak je ti dvanáct? Mohlas mu aspoň...“

„Buď na sestřičku hodný!“ vyčíní mu Nicole, ačkoli i ona se královsky baví na můj účet. „A navíc, není lepší, že mu *zamávala*, než aby ho na prvním rande vyděsila Proslovem o kalhotách?“

* * *

Je následující víkend a já sedím u stolečku u okna v kavárně Corner Café a čekám na druhé rande s Johnem. Vejde dovnitř, usměje se, napřáhne ruku a při pozdravu mi promne levé rameno. Jediné, co z toho vyvodím kromě toho, že se Ben v 90 procentech pletl, protože John mi přece jen zavolal, je skutečnost, že v 10 procentech měl Ben pravdu: Důkladně jsem Johna odradila od jakýchkoli pokusů o tělesný kontakt se mnou. Až na prohnětení jednoho ramena za použití jedné ruky.

„Teda tohle místo je fakt famózní. Cestou sem jsem slintal bláhem. Nechápu, žeš tu ještě nikdy nebyla.“

„Můžeš si připsat zásluhu, že jsi mě vzal hned do dvou božích lokálů v okolí. Co tu mají dobrého?“ zeptám se.

„Omeletu s mozzarellou, pestem a kajenským pepřem. Lepší jsem v životě nejedl.“

„Hm. Pro pesto mám celkem slabost, ale taky hodně můžu kukuřičnou kaši, takže jsem uvažovala o krevetách s kukuřičnou kaší.“

„Chceš si dát obojí napůl?“

„Ty budeš moje krevní skupina! Fakt by ses se mnou rozdělil? I když jsme teprve na druhém rande?“

„Ještě toho o mně hodně nevíš,“ usmívá se zlomyslně zpoza jídelního lístku.

Brunch chutná výborně přesně podle výše účtu, a když dojíme, zeptá se John trochu nesměle: „Podnikneme spolu ještě něco? Nebo musíš... domů?“

„Klidně můžem ještě něco podniknout,“ nabídnu mu. Jsem zvědavá, jestli se nám dál bude tak dobře a hladce povídat.

„Co bys řekla na bruslení?“

„To by šlo.“

Uložíme boty do skříněk u kluziště Wollman Rink, usedneme na dřevěné lavice a zavazujeme si brusle.

„Kdysi mi bruslení fakt šlo, ale už jsem na nich nestál dobrých deset let,“ řekne.

„Vidíš, já jsem ve čtyřech letech vyhrála velikonoční bruslařskou soutěž.“

„Počkej, to jako vážně?“

„Jo, fakt. Byl to tehdy lítý boj. Akorát ta cena teda byla za nejlepší velikonoční klobouk. Který bude mít bruslař na hlavě.“

„Tvoje rodina slaví Velikonoce? Měl jsem za to, že jsi napůl židovka.“

„Ten velikonoční klobouček si děti musely vyrobit, takže nás do toho s bratrem a sestrou navezla mamka, přišlo jí to jako fajn ruko-dělná aktivita. Doted' si pamatuju, jak sedím u kuchyňského stolu a lepím si na krempu plastového modrého ptáčka salašníka.“

„Takže místo ‚bruslařského poháru‘ jsi myslela ‚pohár za vlastnoruční výrobek‘.“

„Nic takového jako ‚pohár‘ jsem neřekla. Řekla jsem akorát, že jsem vyhrála velikonoční bruslařskou soutěž. Což je pravda. Musel jsi bruslit, abys svůj klobouk náležitě prodal.“